

EXPRESII - Serviciu de înmormântare

Împreună cu aceste mărturii și gânduri de recunoștință față de sora noastră care a plecat, aș vrea să spun și eu câteva cuvinte. Prima legătură cu familia Bell am avut-o prin soțul ei, Jimmy, care a fost prieten bun cu mine și cu tatăl meu care nu mai este. După ce am devenit lucrător, am făcut cunoștință și cu sora Bell și am văzut ce creștină devotată era. Noi toți îi vom simți lipsa. Este foarte ușor să vorbești despre cineva ca ea, pentru că nu trebuie să retrag nimic: ea a fost exact cum se cere să fie un creștin.

Când le-am auzit cântând pe surori, mi-am amintit cât de mult cânta ea, fiindcă îi plăcea să cânte. Sunt bucuros că am spus aceasta, fiindcă mă gândesc cum s-ar fi simțit. I-ar fi plăcut să se vorbească în felul acesta. Rugăciunea mea sinceră este ca noi toți să avem aceeași mărturie ca a ei, când vom ajunge la capătul drumului.

Aș vrea să citesc ceva din Scriptură. Sora a fost o iubitoare a Cuvântului lui Dumnezeu și Cuvântul Lui este veșnic. M-am gândit să citesc din **Iov 14.1-16:**

„Omul născut din femeie are viața scurtă, dar plină de neazuri.

Se naște și e tăiat ca o floare; fuge și piere ca o umbră

Și asupra lui ai Tu ochiul deschis! Și pe mine mă tragi la judecată cu Tine!

Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă niciunul.

Dacă zilele lui sunt hotărâte, dacă i-ai numărat lunile, dacă i-ai însemnat hotarul pe care nu-l va putea trece,

întoarce-Ți măcar privirile de la el și dă-i răgaz, să aibă măcar bucuria pe care o are simbriașul la sfârșitul zilei.

Un copac, și tot are nădejde: căci când este tăiat odrăslește din nou și iar dă lăstari.

Când i-a îmbătrânit rădăcina în pământ, când îi piere trunchiul în țărână,

înverzește iarăși de mirosul apei și dă ramuri de parcă ar fi sădit din nou.

Dar omul când moare, rămâne întins; omul, când își dă sufletul, unde mai este?

Cum pier apele din lacuri și cum seacă și se usucă râurile,

așa se culcă și omul și nu se mai scoală; cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă și nu se mai scoală din somnul lui.

Ah! de m-ai ascunde în Locuința morților, de m-ai acoperi până-Ți va trece mânia și de mi-ai rândui o vreme când Îți vei aduce iarăși aminte de mine!

Dacă omul odată mort ar putea să mai învie, aș mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, până mi se va schimba starea în care mă găsesc.

Atunci m-ai chema, și Ți-aș răspunde, și Ți-ar fi dor de făptura mâinilor Tale.

Dar astăzi îmi numeri pașii, ai ochiul asupra păcatelor mele...”

Citind din veșnicul Lui Cuvânt, aș vrea să ne gândim la un singur cuvânt, și acesta este „Expresii.” Eu cred că nu este nimeni pe pământ care să nu se fi oprit să se gândească de unde a venit, care este scopul lui aici, și unde se va duce după aceea. Oricine ar vrea să poată privi dincolo de perdea.

Citind de aici, din Iov care este cea mai veche carte din Biblie, vedem că și acest patriarh încerca să afle același lucru. Și a dat glas impulsului său, spunând că Domnul este Viața după moarte.

Uneori când ne confruntăm și noi cu așa ceva, credem că asta-i tot, dar nu este așa, este o schimbare, un pas mai sus, o trecere de la viața aceasta la alta.

Gândindu-se la aceste lucruri, profetul Iov a privit la viața biologică, la viața pomilor. El a observat că Dumnezeu era în creația Lui. Dacă a făcut-o, El trebuie să locuiască în ea, fiindcă a făcut-o cu un scop: ca El să trăiască în ea, cum se întâmplă și cu o casă pe care o construiește omul.

Toate aceste feluri de viață sunt de la Dumnezeu și sunt supuse Făcătorului lor. Astfel, Iov se gândea că dacă ar veni o furtună puternică și ar pune jos un copac mare, totuși acesta nu ar fi sfârșitul aceluși copac, pentru că el va trăi din nou. Dacă pomul moare, trăiește din nou. De multe ori când suntem nesiguri, dacă am privi în jur, L-am vedea pe Dumnezeu. Tot ce este aici există ca să slujească unui scop, așa cum și noi suntem aici tot ca să slujim unui scop, cum s-a întâmplat și cu sora noastră. Noi toți suntem aici pentru un scop al lui Dumnezeu. Dacă putem afla care este scopul Lui și să-L slujim bine! Dacă Dumnezeu Se îngrijește de reînvierea vieții botanice, cu cât mai mult se îngrijește de reînvierea vieții omenești.

Deci patriarhul Iov a observat că dacă pomul moare, va trăi din nou; el a văzut cum anotimpurile îi schimbă înfățișarea și cum fiecare zi care trece lasă o mărturie. Iov a observat că dacă vara pomul trăiește și are frunzele pe el, iarna pare mort.

Noi am învățat din Scriptură că există un Pom al Vieții. Acest Pom a fost în grădina Eden, iar creștinul atârnă pe El ca o frunză. Vara, frunzele sunt frumoase și verzi, dar când vine frigul, le colorează și le face de diferite culori, după care cad din pom, iar viața se duce înapoi în rădăcina pomului. Este ceva tainic.

Cu câțva timp în urmă am discutat cu cineva care spunea că este necredincios. Noi stăteam și povesteam sub un măr care îi aparținea, iar el mi-a spus cât de bătrân era pomul, de când îl are și câte găleți de mere produce în fiecare an. Aceasta se întâmpla în prima parte a lunii august și am observat că merele cădeau deja din pom și frunzele se îngălbeneau, așa că i-am zis acelui om:

„Aș vrea să te întreb ceva. De ce își schimbă culoarea aceste frunze și cad din pom înainte de a veni înghețul?”

„Păi se apropie iarna și se fac maro din cauză că sunt părăsite de viață.”

„Și unde s-a dus?”

„Înapoi în rădăcină, de unde a venit.”

„Aceasta-i toată viața frunzelor?”

„Nu, la primăvară viața se va întoarce într-o nouă frunză.” El nu observase lucrul acesta până atunci.

„Domnule,” i-am zis atunci, „ai putea să-mi spui ce inteligență ia jos frunza din pom înainte de venirea vremii reci, și duce seva jos la adăpost, până în sezonul următor?”

Tu poți turna apă cu găleata la un stâlp de lemn, și tot nu se va schimba după anotimpuri, ceea ce dovedește că există un Dumnezeu care controlează viața.

Și noi, care spunem că suntem creștini și care suntem născuți din Duhul lui Dumnezeu, am fost mutați din pomul morții în Pomul Vieții. Când una din frunze cade... Așa cum am auzit în această frumoasă biserică baptistă, Gilt Edge, unde sunt membri și prietenii mei și de unde a căzut una din frunze. Noi știm că acea viață s-a dus înapoi la Dumnezeu care a dat-o pentru un anumit scop, doar ca să vină din nou la învierea generală, să ajungă în Mileniu, fiindcă timpul acela măreț este aproape.

Iov a observat aceste lucruri și a observat și viața soarelui. Dacă ați observat, când răsare dimineața soarele este ca un copil. Razele lui sunt slabe, iar pe la ora nouă sau zece, devine ca un adolescent. La amiază, în mijlocul zilei, este în putere, după care începe să scadă, iar în final apune în vest și moare pentru o zi. Putem spune că acesta este sfârșitul soarelui? Nu, pentru că în ziua următoare se întoarce să ne aducă o nouă zi.

Ce este aceasta? Exprimarea lui Dumnezeu. „A exprima” înseamnă „a face cunoscut un sentiment.” Este exprimarea directă a lui Dumnezeu prin care se face cunoscut sentimentul Lui față de noi: că moartea trupului nu ne desparte veșnic, ci vom învia din nou, vom reveni.

De fiecare dată când sămânța ajunge în pământ, cum se întâmplă cu aceste flori... când vine frigul, sămânța cade din ele și se duce în pământ.

Oricât pare de ciudat, așa se întâmplă. Dumnezeu este atât de infinit încât nu-i

scapă nimic. El are și o slujbă de înmormântare pentru florile Lui. După ce le lovește frigul, vine ploaia cu stropi mari și îngroapă acea sămânță de floare și bătătoarește pământul. Astfel intră în pământ un inch sau doi. Apoi începe să bată vântul și petalele se scutură, tulpina este goală și bulbul înghețat și uscat. Micuța floare îngheață și nu mai are pulpă. Până la primăvară nu mai găsești nimic din ea, dar acesta este sfârșitul florii? Nicidecum! Ea a fost pusă acolo pentru un scop, și când slujește bine scopului ei, Dumnezeu Se exprimă prin acea floare.

Și imediat ce soarele se apropie din nou de pământ cu razele sale calde, viața aceea nu mai poate sta ascunsă. Poți să o acoperi cu o piatră? Ați observat ce se întâmplă când turnați beton? Unde este iarba mai deasă primăvara? În jurul cimentului. De ce? Este viața de sub beton. Când soarele începe să încălzească pământul, viața nu mai poate fi ținută pe loc, ci își va găsi calea afară de sub beton și își va scoate capul afară ca să-L laude pe Dumnezeu, fiindcă soarele este învierea. Soarele este învierea vieții botanice; și cât timp strălucește soarele, nu poți ascunde viața.

Fiul (fratele Branham folosește un joc de cuvinte: soare – sun și fiu – son, care se pronunță la fel), pare să fie de multe ori destul de departe, dar când începe să strălucească, Soarele neprihănirii va răsări cu tămăduirea sub aripile Lui, iar atunci orice viață, indiferent unde este îngropată, cât de adânc în pământ, în ape, în nisipuri sau pe stânci, se va ridica spre slava lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu se exprimă prin noi, arătând ce face.

El ne arată prin flori, prin soare, prin pomi, prin toate felurile de vieți, că El este învierea și Viața. Dumnezeu învie Viața Lui când slujește scopului Lui. Astfel, când floarea slujește scopului Lui Dumnezeu are o înviere pentru ea. Cu cât mai mult, are El o înviere pentru sora noastră care a slujit scopului Său în viața aceasta? Dumnezeu are o înviere pentru cei ce slujesc scopului Său. Noi putem vedea care este acest scop și apoi să-L slujim.

Dacă ați întreba aceste flori mici, în după-amiaza aceasta, sunt aici ca să slujească unui scop. Pentru aceasta le-a lăsat Dumnezeu: să slujească unui scop. Și

am putea continua cu multe alte exemple.

Dacă observați, nu toate florile au aceeași culoare, ci sunt de culori diferite, arătând că Domnul este un Dumnezeu al diversității. El iubește diferitele culori, și amestecându-le împreună, formează un buchet care îi place. Dumnezeu acesta al diversității, are flori albe, roșii și de tot felul și adunându-le împreună slujesc scopului Său. El are munți înalți, dealuri și câmpii; are deșerturi și mări, are stejari, palmieri, toate stând la locul lor, unde le-a așezat Dumnezeu naturii, ca să Se poată bucura de creația Sa care slujește scopului Său.

Dacă El S-a gândit cum să învie aceasta și să facă o cale de scăpare pentru ea, cu cât mai mult S-a gândit la oameni, indiferent de rasă, culoare, crez sau ce ar fi, ca să poată trăi împreună în unitatea prezenței lui Dumnezeu și a binecuvântărilor Sale. Într-o zi, va fi o înviere pentru om, așa cum este o înviere și pentru floare. Noi toți vedem aceasta; noi toți credem aceasta și știm că aceste lucruri sunt niște exprimări care mărturisesc pentru noi și ne vorbesc, făcându-ne cunoscut sentimentele lui Dumnezeu.

Oamenii care au trimis aceste flori, prietenii sorei noastre, fac în felul acesta cunoscute familiei ei, sentimentele lor față de prietena, sora sau cineva drag lor. Ei încearcă să exprime aceasta, gestul lor fiind expresii, declarații a ceea ce este în inimile lor. Toate aceste lucruri despre care am putea vorbi ore întregi, sunt expresii ale lui Dumnezeu față de rasa umană și au rolul lor. Fiecare floare, fiecare pom, fiecare răsărit de soare, toate își joacă bine rolul lor, fiind expresii, exprimări ale lui Dumnezeu, prin care El ne arată că într-o zi va fi o exprimare veșnică.

Așa ne-a trimis într-o zi chipul Său exprimat în forma Fiului Său. El L-a trimis pe Fiul Său ca exprimare a chipului Său, să mărturisească rasei umane că S-a gândit la noi. El Și-a schimbat rolul; S-a făcut asemenea nouă, a devenit unul dintre noi, Dumnezeu, Tatăl cel veșnic, Marele Creator care a fost înainte de lume, umplând spațiul și timpul. Când nu era nici măcar o fantă de lumină, vreun atom sau moleculă, El era Dumnezeu și va rămâne pentru totdeauna Dumnezeu. Dacă ne ridicăm privirea și ne uităm la sistemul solar...

Cu câțiva ani în urmă am avut ocazia să privesc printr-un telescop mare, despre care se spune că poți vedea la o depărtare de o sută douăzeci de milioane de ani lumină. Dar dincolo de acea distanță, mai există încă stele, luni și lumi controlate de El.

Deși știm că El este atât de mare, totuși S-a exprimat față de noi și a venit jos în forma unui trup omenesc ca să exprime ceea ce era El. A devenit un om al tristeții, obișnuit cu suferința și a trăit ca un om. El n-a avut nici măcar un loc unde să-și pună capul și a exprimat ceea ce era Dumnezeu. Astfel a vindecat bolile noastre când am fost bolnavi și a înviat morții ca să arate că El era chipul exprimat al lui Dumnezeu.

El a făcut pentru noi un plan în care putem vedea aceste mici expresii în care Îl vedem pe Dumnezeu. Apoi putem privi în sus să vedem exprimarea lui Dumnezeu și să avem asigurarea că atunci când va veni acest ceas, nu este sfârșitul.

Mi-a plăcut exprimarea prin cântarea de mai înainte: „Aceasta este sora mea. Nu aș fi putut cânta așa dacă ea nu ar fi știut unde merge.” Vedeți, este ceva prin care putem ști unde mergem, fiindcă chipul exprimat al lui Dumnezeu a pus jos un plan, și El a spus: „Oricine va accepta acest plan, are Viața veșnică.” În Ioan 5.24 scrie: *„Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut de la moarte la viață.”* Aceasta a fost cea mai mare exprimare a tot ce era Isus Hristos, care a făcut o cale pentru noi și a împlinit și a adevărit toate exprimările pe care aceste flori, plante, soare, sistem solar, le-au mărturisit înainte de venirea Lui: că va veni Cel drept, ca noi să credem cu tărie, fiindcă El este chipul exprimat al lui Dumnezeu. Și când a venit și a făcut ce a făcut, a dovedit că aceste exprimări sunt adevărate. El le-a adevărit, fiindcă așa cum învie floarea și pomul, și soarele răsare din nou, tot așa va învia și creștinul. Trebuie să fie așa, pentru că Dumnezeu a dovedit aceasta prin învierea chipului uman în care S-a exprimat.

Iov a văzut aceste lucruri exprimate prin viața botanică. Noi, care cunoaștem Biblia, știm că el a fost lovit de necaz și că a stat pe acea grămadă de cenușă, iar

membrii bisericii lui au venit și i-au spus că are păcate ascunse. De multe ori când cineva moare prematur, se spune că a făcut probabil ceva rău și de aceea... dar acest lucru nu este valabil în cazul unui creștin.

Când a văzut această mare exprimare finală a lui Dumnezeu, care Și-a făcut cunoscut planul prin Isus Hristos, când fulgerele luminau cerul și tunetele bubuiau, Iov a strigat: *„Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.”* (Iov 19.25-26). El a văzut exprimarea finală cu multe sute de ani înainte; fiind profet, Iov a văzut în vedenie venirea mării exprimări a lui Dumnezeu.

El putea să privească în jos și să vadă învierea semințelor, putea să vadă învierea pomilor și învierea soarelui care, după ce a slujit o zi, a răsărit pentru o nouă zi. Florile au murit pentru un serviciu funerar și au înviat pentru un alt serviciu funerar, toate slujind scopului Său. Iov a văzut de la depărtare venirea Celui drept și a strigat: *„Știi că Răscumpărătorul meu trăiește.”* *„Trupul meu se va odihni în nădejde,”* spunea David, *„căci El nu va îngădui ca Sfântul Lui să vadă putrezirea și nici nu va lăsa sufletul Meu în Locuința morților.”* (Fapte 2.26-27).

El a văzut acea zi, acea exprimare desăvârșită a lui Dumnezeu, a ceea ce urma să facă, să facă cunoscut omului că moartea nu este sfârșitul drumului. Acesta nu este sfârșitul, ci începutul. Este sfârșitul necazurilor, este sfârșitul timpului deciziei, dar este începutul timpului de veselie și răsplată. Nu este decât sfârșitul lucrurilor muritoare.

Sora s-a dus să se odihnească, Dumnezeu să odihnească sufletul ei.

El a strigat după această mare exprimare, fiindcă a văzut ce avea să se întâmple. Acum să tragem o concluzie din aceasta. Noi ne-am adunat aici ca să exprimăm sau să facem cunoscute sentimentele noastre față de soră, soție, sau mamă. De aceea ne-am adunat în această după-amiază: să ne exprimăm sentimentele față

de cel plecat. Tatăl își exprimă pierderea copilului; copilul a mamei; vecinul a vecinei.

Am auzit cu toții exprimarea mângâierilor, a ceea ce a însemnat sora pentru ei și pentru adunarea lor. Noi, predicatorii, am venit în după-amiaza aceasta aici, cu tristețe în suflet, să facem cunoscută și această expresie a lui Dumnezeu, adevărul privitor la acest lucru. Am venit să exprimăm ce spune Cuvântul despre aceasta, să mângâiem inimile oamenilor, și oricât de mare este șocul, să cunoaștem planul făcut în Atotputernicia Lui și să știm că nu acesta este sfârșitul, ci este începutul unei vieți noi.

Noi, cei care învățăm Cuvântul lui Dumnezeu despre aceste lucruri, am ajuns să transmitem exprimările noastre. Și cât sunt de bucuroși în după-amiaza aceasta pentru că putem exprima aceste lucruri față de Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă sora noastră L-a împlinit.

Așa cum o știți aici la tabernacol, sora Bell a fost o soră scumpă și o creștină sfântă. Ea și-a exprimat simțământul față de Dumnezeu, așa cum am auzit în necrologul citit adineaori, chiar înainte de a se căsători cu fratele Jim, fiindcă atunci a luat decizia. Din câte știu, mărturiile spun că ea n-a încetat să exprime acest lucru. Poate acum este undeva pe coridoarele cerului, pe tărâmul slavei, umblând pe străzile lui Dumnezeu și exprimând încă acest lucru. Dincolo de tărâmul umbrelor morții, ea exprimă încă aceasta.

Așa cum știm, sora Bell nu s-a rușinat de mărturia ei și nu a roșit niciodată din pricina aceasta. Niciodată nu a ezitat să mărturisească despre toate lucrurile acestea.

Acum o văd stând acolo în spate, cu mâinile sus și cu lacrimile curgându-i pe obraji; o văd stând la acest pupitru și cântând cântările despre tărâmul de dincolo, care făceau toată biserica să strige. Ei nu-i era rușine și se exprima peste tot.

Ea și-a exprimat gândurile despre Dumnezeu în fața fiecărui vecin, a fiecărei biserici afiliate și oriunde a mers. Aceasta a fost viața ei. Ea a exprimat tot ce a putut, fiindcă era o făptură născută din nou în Isus Hristos. Ea a fost prietenă bună cu mama mea, care a urcat pe aceleași trepte cu câteva săptămâni în urmă, iar astăzi sunt împreună. Ce minunat este să vezi cum lucrează Dumnezeu; să vezi aceste expresii.

De fiecare dată când veneam aici, fiul meu Billy, îmi aducea o mână de scrisori și apeluri telefonice de la sora Bell: „Roagă-te pentru aceasta și pentru aceasta.” Pentru mine, aceasta este exprimarea ei, ne-a făcut cunoscut ce era înlăuntrul ei, că simțea cu semenul ei, cu copiii ei, cu toți cei din jur și cu fiecare persoană bolnavă. Ea credea cu tărie în puterea vindecătoare a lui Dumnezeu.

Eu nu m-am rugat niciodată pentru ea, dar aseară când am ajuns în Arizona, ei l-au sunat pe fiul meu pe la miezul nopții și au zis: „Sora Sheppard, o prietenă a soriei Bell vrea să te rogi pentru ea, fiindcă este la spital.” Am înțeles că era vorba despre sora Sheppard și am crezut că ea era la spital. Dimineața pe la ora unsprezece și ceva, ei m-au sunat din nou și mi-au spus: „Nu sora Sheppard este bolnavă, ci sora Bell.” Și ca să vedeți cum lucrează înțelepciunea providenței și planul lui Dumnezeu, înainte ca să putem ajunge acolo, sora Bell urca deja treptele de aur. Înainte ca să ajung acolo, ea era deja plecată să se întâlnească cu Dumnezeu. Este exprimarea dragostei lui Dumnezeu...

Toți acești ani de căsnicie erau o exprimare a credințioșiei ei de soție, ca să aibă o casă fericită pentru soțul și copiii ei. Ca mamă, a trecut prin perioade grele, atunci când micuții erau adunați în jurul mesei. Doar o mamă știe să adune lucrurile împreună și să sature și ultima gură flămândă de la masă. Stând lângă soțul și copiii ei, ea era o exprimare a credințioșiei adevărate. Aceasta stă înaintea fiecăruia dintre voi. Nu ar trebui s-o spun, dar acesta este adevărul. Da, domnilor.

Îmi amintesc că întotdeauna îmi spunea să mă rog pentru copiii ei. Aceasta arăta că era o mamă adevărată, care dorea să pregătească drumul pentru acei copii, fiindcă dorea să-i întâlnească pe partea cealaltă, unde nu vor mai fi greutăți.

Ea îmi spunea constant: „Frate Billy, roagă-te pentru copiii mei ca niciunul să nu fie pierdut.” Aceasta este cu adevărat expresia unei mame adevărate; o mamă care este interesată de copiii ei, de vecinii ei, de soțul ei, de ce dragi ai ei; este Dumnezeu într-o femeie, dând expresie lucrurilor veșnice.

Eu simt cu soțul ei, bunul meu prieten, și simt cu băieții ei. Unii dintre ei sunt în Germania sau în alte părți, dar toți mi-au spus: „Mama nu mai este...”

Băieți, ea a plecat din prezența noastră, dar nu este moartă. Este și va fi mereu vie, pentru că trăiește într-o țară unde dorește să vă întâlnească și pe voi. Nu o dezamăgiți, fiindcă sigur, ea nu vă va dezamăgi.

Cineva a vorbit în după-amiaza aceasta despre acel cerc. Îmi amintesc că am vorbit pentru prima dată despre aceasta, când a fost luat primul din familia mea. Apoi au început să plece unul câte unul. Nu va mai dura mult, dar ascultați-mă! Acel cerc poate fi întregit din nou într-o Țară unde nu sunt cercuri rupte și unde vor dura veșnic. Fie ca voi toți să fiți acea familie. Voi ați avut întotdeauna o mamă, deci rămâneți cu ea pentru veșnicie. Așa este.

Și mai este o expresie a dragostei lui Dumnezeu: după cum am înțeles, dorința ei a fost să nu ajungă o bătrână care să fie purtată încoace și încolo, poate neputincioasă, care așteaptă în fiecare zi să se stingă, iar Dumnezeu i-a ascultat dorința. Așa este. Doar cu două săptămâni în urmă, cânta aici cântările Evangheliei. Este prematur ca o mamă să plece la șaiszeci și cinci de ani, dar este expresia lui Dumnezeu, că El nu oprește nici un lucru bun față de cei ce umblă drept înaintea Lui.

Dumnezeu a exprimat în moartea ei faptul că El este Dumnezeu și împlinește dorințele inimilor celor ce umblă drept înaintea Lui.

Noi toți trebuie să ajungem în acest loc, așa că haideți să acceptăm semnele

expresiilor Lui. Dragostea Lui, Biserica Lui, poporul Lui și tot ce este, toate sunt expresii ale lui Dumnezeu pentru noi. Deci, cred că noi toți ar trebui să ne plecăm capetele în umilință și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru Viața aceasta care, prin Hristos, a biruit chiar și moartea.

Când S-a dus la fiica lui Iair, Isus a spus: *„Ea nu este moartă, ci doarme.”* Ea își doarme somnul și nu moartea ei, fiindcă ea a murit acum mulți ani, când era copil, iar acum trăiește în Hristos și este doar adormită, dar înviată cu Hristos.

Haideți să ne plecăm capetele și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru această Viață scumpă.

Tată ceresc, desigur Tu cunoști inimile noastre. Desigur, cunoști gândurile noastre și știi totul despre noi. Suntem creația mâinilor Tale, și vezi ce rău ne pare pentru că sora Bell a fost luată dintre noi.

Dumnezeule, ne plecăm capetele și inimile în recunoștință că cererea ei a fost împlinită; că i-ai împlinit dorința chiar și aici, la capătul drumului, când este scrisă mărturia ei în inimile celor care au cunoscut-o, fiindcă a fost o slujitoare a Ta. Fie ca influența ei să rămână vie în inimile tuturor celor care au cunoscut-o. Dumnezeule, Te rugăm să odihnești sufletul ei scump în Țara pe care a iubit-o atât de mult, și despre care a vorbit și a cântat atât de mult.

Mă rog și pentru Jimmy, Doamne. El își exprimă gândurile prin lacrimile care curg pe obrajii Lui, fiindcă se gândește la soția lui credincioasă.

Și copiii se gândesc la mama lor iubită. Te rugăm să-i binecuvântezi și să mângâi inimile lor îndurerate. Întinde mâna Ta care se poate atinge de orice, inclusiv de inima omului, și dă-le încredințarea că într-o zi ne vom întâlni din nou acolo unde nu vor mai exista înmormântări.

Doamne, binecuvântează-i pe cei dragi, pe frații și surorile ei, pe nepoții ei, vecinii și aceste biserici. Noi știm cât au iubit-o, fiindcă și printre ei a trăit și a umblat așa cum a trăit și a umblat printre noi. De aceea, împărtășim acest sentiment comun de dragoste pentru ea. Noi suntem aici ca să ne exprimăm recunoștința față de Tine, pentru că i-ai dat o astfel de viață. Modelează-ne, Doamne și pregătește-ne și pe noi, ca atunci când vom ajunge la capătul drumului, să fim pregătiți să ne întâlnim cu Tine. Iartă multele noastre păcate, Dumnezeu veșnic, și ai milă de noi pentru că suntem slabi și istoviți.

Te rugăm să ne mângâi în după amiaza aceasta, și fie ca în urma gândurilor exprimate din Cuvântul Tău, de diferiți predicatori, să vedem în toate aceste mărturii depuse de flori, de pomi, de soare și de frunze, și deasupra tuturor de prezența Duhului Sfânt, dovada despre învierea lui Hristos. *„Nu vă voi lăsa singuri, ci vă voi trimite un Mângâietor. Mă rog la Tatăl să vă dea un alt Mângâietor, și El să fie cu voi veșnic.”*

Oh, cât îl iubim, Doamne, și cât de mult apreciem faptul că ne-ai trimis această asigurare binecuvântată pentru timpul de strâmtorare și dă-ne putere mai departe. Doamne, doresc să mă rog, în special, pentru băieții aceștia care stau aici, în aceste uniforme. Binecuvântează-i, fiindcă trebuie să se întoarcă la unitățile lor. Noi apreciem uniformele pe care le poartă ei, dar Te rugăm să împlinești rugăciunea mamei lor, pentru ei. Fă ca în ziua aceea să fie găsiți îmbrăcați în sfințenia și neprihănirea lui Isus Hristos. Îngăduie ca noi toți să fim găsiți soldații lui Hristos, tari în credință. Îndrumă-ne și călăuzește-ne, Doamne, până în ziua în care ne vom întâlni din nou.

Îți mulțumim pentru viața ei și Te rugăm să fii cu noi până ne vom reîntâlni la picioarele Tale, în Numele lui Isus. Amin.

- Amin -